Nicolae VASILE

Ioşca, Sică şi Mitică

ACTUL 1, Scena 1:

O cameră de tabără, undeva în Transilvania, unde studenţii Alex, Ioşca şi Sică tocmai sosiseră şi se vedeau pentru prima dată.

Ioşca:

Bănuiesc că eu sunt cel mai de aproape de tabără şi încerc să fac pe gazda, pentru început. Iosif este numele meu, dar părinţii şi prietenii apropiaţi îmi spun Ioşca. Aşa aş vrea să-mi spuneţi şi voi! Sunt student la Medicină, în capitala judeţului unde ne aflăm, deci, aici, mă pot considera aproape acasă.

Sică:

Sică mă cheamă, Sică îmi zic toţi, şi încerc să mă simt acasă oriunde m-aş afla. De fapt, în etnia noastră, cea evreiască, este un obicei, ca după absolvirea liceului, să plecăm în lumea largă, pe cât se poate, pentru a ne obişnui cu fel de fel de locuri, de oameni, de preocupări etc. Sunt student la Economie, la Iaşi.

Alex:

Alexandru! Cei apropiaţi îmi spun Alex. Sunt student la Politehnică, la Bucureşti.

Ioşca:

Ei bine,... noi o să-ţi zicem Mitică!... Aşa le zic ardelenii tuturor celor din sud. Sper să nu te superi!...

Alex:

Nu mă deranjează deloc!... Zice-ţi-mi cum vreţi, nu sunt supărăcios de felul meu!... Mulţi ani petrecuţi în colectivitate m-a imunizat la astfel de glume. Când eram în sanatoriu, vreo opt ani, fiind brunet de felul meu, mi se zicea ”ţiganul”!...

Ioşca:

Opt ani???... Dar ce ai păţit omule?... Ce ai avut?

Mitică:

De la un accident, la fotbal, în curtea şcolii, am făcut o vânătaie la gleznă, peste care s-au adunat mai multe greşeli ale unor doctori. În final am făcut o cangrenă. După aceea, opt ani de spitalizare şi tot atâtea operaţii m-au costat pentru a-mi salva piciorul. În mod normal o astfel de situaţie se termină cu amputare!...

Ioşca:

Pentru că tot te-am botezat, hai să-ţi dăm ocazia să te revanşezi, şi să ne spui tu primul, cum a fost pe drum?

Mitică:

Am venit cu trenul. Cum calea ferată trece, de regulă, prin spatele localităţilor, pe acolo pe unde oamenii îşi aruncă gunoaiele, după o astfel de călătorie, am totdeauna sentimentul negativ că am trecut pe lângă cineva care mi-a arătat curul şi nu faţa!...

Ioşca:

Bună!... Şi eu am trăit, adesea, acest sentiment, dar nu l-am exprimat atât de plastic!...

Mitică:

Dar am fost recompensat ulterior!... De două ori!...

Sică:

Cum adică?...

Mitică:

Păi,... prima recompensă a fost peisajul superb din zona montană, care defila pe ambele părţi ale trenului!... Iar a doua parte... a fost şi mai şi!...

Ioşca:

Cum adică?... Ce putea fi mai frumos ca peisajul de la munte?...

Mitică:

O fată!... Avea un corp svelt, bine proporţionat, care ieşea bine în evidenţă prin îmbrăcămintea subţire de vară. Faţa ei era de o drăgălăşenie sublimă, între cea a unei păpuşi, lipsită de orice grijă, şi cea a unei studente silitoare, cu acele mişcări calculate şi atentă la tot ce se întâmpla împrejur.

Ioşca:

Cum a apărut acolo?...

Mitică:

S-a suit în tren undeva şi s-a aşezat exact la feresatra pe unde eu priveam splendoarea naturii. Era ca o pictură a unei femei frumoase, la care figura rămânea fixă, dar decorul se schimba continuu, datorită mersului trenului!...

Ioşca:

Şi, ea ce făcea, în timp ce tu o contemplai?...

Mitică:

Cred că se simţea nu privită, ci sorbită, dar părea că nu o deranjează!... Din când în când, făcea o mişcare fină din nas, cam de genul cum sunt prezentate, în filme, vrăjitoarele. Avea un nas frumos, uşor ridicat de vârf, care prin mişcarea respectrivă era şi mai bine pus în valoare. Din acest motiv, am botezat-o, doar pentru mine, Samantha!...

Sică:

Eşti extraordinar!... Hai că începe să-mi placă!...

Mitică:

Interesant este că a schimbat trenul, odată cu mine, la Teiuş, iar când am ajuns în tabără, şi stăteam la coada pentru repartiţia camerelor, am zărit-o la coada cealaltă, de la clădirea fetelor. Este, deci, foarte posibil să o avem colegă de tabără!...

Ioşca:

Dă Doamne!... Dacă tot m-am autointitulat gazdă, eu o să rămân ultimul. Deci, Sică, la tine cum a fost?

Sică:

De fapt, eu nu am venit acum de la Iaşi. Bunicii mei, care tot timpul au fost inovatori, au deschis o crescătorie de vulpi argintii în apropiere şi vara vin la ei, să-i ajut. Chiar îmi place!... Cred că mai repede v-aş putea povesti întâmplări interesante despre aceste vulpi, decât despre drum! Dar asta mai încolo, avem tot timpul!...

Ioşca:

Cred că ar interesa-o şi pe Samantha vulpile tale!...

Mitică:

Mai ales pieile!...

Ioşca:

Şi eu am o situaţie asemănătoare!... Eu am copilărit, am făcut şcoala, inclusiv liceul, aici, în oraşul cel mai apropiat, capitala judeţului nostru. Am rămas şi la facultate tot aici pentru că voiam să fac medicina, ori aceasta este foarte apreciată aici. Deci nu am peripeţii de drum!...

Sică:

Dar, poate găseşti tu ceva interesant, să ne arăţi, din zonă, pe care presupun că o cunoşti foarte bine.

Ioşca:

Da!... Am ceva pregătit pentru zilele viitoare, dar şi ceva chiar pentru această seară!...

Sică:

Hai că mă faci curios!...

Ioşca:

Pentru zilele următoare va trebui să ne deplasăm în oraş, dar pe cealaltă treabă interesantă o vom face chiar acum! Iată acest balon! Cine vrea să-l umfle?

Sică:

Eu,... că şi aşa n-am avut altceva interesant în această seară!...

Ioşca:

Acum, ia andreaua asta şi înţepă-l!

Ioşca:

Să vedem!...

Sică:

Poc!... Ai văzut?...

Ioşca:

Mitică, nu încerci şi tu? Uite, ai aici alt balon!...

Mitică:

De ce nu?... Poc!...

Ioşca:

Uitaţi,... am aici încă un balon!... Îl umflu,... bag andreaua în el,... iese pe partea cealaltă,... iar balonul nu se sparge!...

Sică şi Mitică:

Extraordinar!...

Sică:

Cum ai făcut omule?...

Mitică:

Este împotriva legilor fizicii!...

Ioşca:

O fi,... dar uite că se-ntâmplă!... Această scamatorie a câştigat marele premiu la ultimul festival mondial din domeniu. Au fost mulţi, cu fel de fel de lucruri complicate, şi a câştigat unul care venise doar cu o andrea şi câteva baloane!...

Sică:

Şi tu cum ai învăţat-o?...

Ioşca:

Sunt şi eu un scamator!... Mă preocupă de mult timp aceasta.... Mă bucur că am reuşit să fac, destul de repede, acest număr!... Poate o să-l învăţaţi şi voi în această tabără!...

Sică:

Cu asta m-ai dat gata!... N-o să mai pot dormi liniştit!... O să mă tot gândesc ce-i faci balonului ăla de nu se sparge!...

Ioşca:

Ei,... ai răbdare!... Chestiile astea se bazează pe iuţeala de mână a celui care le face şi nebăgarea de seamă a celor care privesc. Nu se schimbă legile fizicii, vorba lui Mitică!...

Sică:

Dar măcar nu ne mai ţine încordaţi cu cealaltă surpriză de care vorbeai! Ce mai este şi aia?

Ioşca:

Nu,... aceea nu este o surpriză! Este vorba de o invitaţie, pentru una din zilele viitoare în oraşul studenţiei mele. Este un oraş foarte frumos, pe care cred că ar trebui să-l cunoaşteţi şi voi, dacă tot aţi venit aici!

Sică şi Mitică:

Cu mare plăcere!

Ioşca:

Dar nu mâine, pentru că, probabil, vom avea o serie de activităţi administrative în tabără.

Samantha: (În gând)

Ce apariţie!... Parcă era din altă lume!... Părea că se împiedică în toate, şi în cer şi pe pământ!... Părul acela încârlionţat arăta, cred, şi o minte asemănătoare, care parcă i se agăţa de univers, iar, mersul dezordonat te ducea cu gândul că este mereu predestinat în a se împiedica de ceva. Doamne, mă privea cu un surâs angelic!... Angel o să-i zic de acum!... Dumnezeu ştie cum l-o chema!... L-am văzut în tabără, deci sper să-l mai întâlnesc!... Ce o face el acum?... Sunt convinsă că a nimerit în cameră cu nişte neisprăviţi care vor încerca să facă mişto de el!... O astfel de persoană devine, de regulă, ţinta celorlalţi, mai ales a celor needucaţi, sau răi.

Îi nenorocesc pe cei care vor încerca aşa ceva!... O să fiu zâna lui ocrotitoare!...

ACTUL 1, Scena 2:

Aceeaşi cameră de tabără, după plimbarea în oraş.

Ioşca:

Măi, măi, măi, ... ce peripeţii! Dacă ştiam că se va întâmpla aşa ceva, nici nu mai propuneam această vizită!...

Sică:

Dar, de ce?... A fost foarte interesant!... Toată viaţa o să ne-o amintim!...

Ioşca, către Mitică:

Tu,... eroule, nu spui nimic?... Hai, abia aştept să ştiu mai multe!...

Mitică:

Ce să spun?... A fost o zi interesantă!... Cam plină de dinamism, după standardele mele!...

Ioşca:

Interesantă!... Măi omule,... se putea termina rău,... rău de tot!... De ce dracu nu ai spus că nu ştii să înoţi!... Cei de la ştrand ne dădeau un colac de slavare!... Scria pe acolo, pe pereţi, când am închiriat barca, dar n-am dat nicio importanţă!...

Sică:

În fond, singurul lucru care ne-a surprins a fost ploaia!... Doamne, dar ce ploaie!... În viaţa mea nu am pomenit aşa ploaie!... Să umple barca, şi nu altceva!... Trei oameni nu mai pridideau să arunce apa din barcă!...

Ioşca:

Trei oameni,... pe dracu!... N-ai văzut că Mitică rămăsese cu limba scoasă după duduia dintr-o altă barcă!... Parcă era hipnotizat!... Noi ne luptam cu ploaia, care putea să ne scufunde barca, iar el!...

Mitică:

Păi,... era ea!

Ioşca:

Care ea!... Ce tot spui acolo!...

Mitică:

Ea,... Samantha!... Fata din tren!... A apărut aşa,... din senin!... Adică,... din ploaie!... Ce apariţie!...

Ioşca:

Ea era Samantaha ta!... Doamne,... cum le mai potriveşti!...

Sică, către Ioşca:

Auzi,... acum, că totul s-a terminat cu bine,... pot să spun că nici pe tine nu te-a lăsat indiferent misterioasa apariţie!... Te-ai schimbat, vizibil, la faţă, la apariţia ei!...

Ioşca:

Offf!... O ştiu pe această fată!...

Sică:

Wow,... e tare!... Cu ce ocazie?...

Mitică:

De unde?...

Ioşca:

Era minunea oraşului, în perioada liceului!... A făcut liceul în aceeaşi perioadă cu mine, dar la alt liceu. Toţi băieţii o sorbeam din ochi!... Îi urmăream toate drumurile, la şcoală,... la terenul de tenis,... la ştrand!... Avea un mers,... şi o privire maiestuoasă,... nu ne băga în seamă pe niciunul!... Măi Mitică,... să ştii că eşti un om fooaarte norocos!... Întâi în tren,... şi apoi întâmplarea de ieri!... Aş da orice să fi fost în locul tău!...

Sică:

Eu nu cred în..."întâmplarea" de ieri! Ea, această Samantha, nu a venit spre barca noastră văzând că nu ne descurcăm, şi că suntem în pericol cu toţii!... Nu,... ea a venit să-l "răpească" pe Mitică, mai ales fiindcă văzuse că în barca noastră el era într-un real pericol.

Mitică:

Hai, hai,... nu mai vă imaginaţi asemenea poveşti!... Fata este o adevărată profesionistă în sporturile nautice şi a vrut, realmente, să ne ajute. Aţi văzut cu ce dexteritate îşi răsturna ea barca, golind-o periodic, în timp ce noi ne chinuiam atâta să aruncăm apa cu pumnii?... Dacă nu ne ajuta ea, nu ştiu cum se termina treaba!...

Ioşca:

Ei,... lasă tu poveştile!... Noi nu puteam să facem ce făcea ea, adică să răsturnăm barca din când în când, pentru a o goli, din cauză că te aveam pe tine, piatră de moară, care nu ştii să înoţi!...

Sică:

Da,... şi mie mi-a plăcut fata! Dar mi-a plăcut şi determinarea ei. Cu câtă forţă şi rapiditate te-a trecut pe tine în barca ei, a răsturnat barca noastră, golind-o de apă! Dar,... tu nu mai face pe inocentul!... I-ai picat cu tronc fetei!... Ia, spune ce a urmat după ce te-a ”răpit”?...

Mitică:

A tras cu barca la mal, unde tatăl ei avea o căsuţă din acelea de week-end, unde ne-am schimbat de hainele ude. Mi-a dat nişte haine de ale lui taică-său.

Sică:

Era o singură cameră?...

Mitică:

Da, dar am împărţit-o în două cu un cearceaf....

Sică:

Şi apooi!...

Mitică:

Apoi am mers împreună la apartamentul tatălui său, undeva în oraş, cu maşina, tot a tatălui său. Am rămas acolo până a doua zi, când ne-am întors în tabără. Plecase deja ultimul autobuz spre tabără şi nu a vrut să-şi lase tatăl fără maşină în zilele următoare, când urma să se întoarcă.

Sică:

Să se întoarcă?... Adică taică-său nu era acasă?... Aţi stat singuri o noapte?...

Mitică:

Da,... era plecat într-o delegaţie.

Sică:

Interesant!... Şi ce-aţi făcut voi doi, singurei, o noapte întreaaagă?...

Mitică:

Am avut o discuţie foarte interesantă... Ne-am povestit fiecare viaţa. Am avut şi o noutate absolută pentru mine.

Sică:

Nebunuleee!... Ne povesteşti şi nouă?... Ioşca,... tu ce ai amuţit de tot acolo?...

Mitică:

Am băut cafea. Până aseară, eu nu băusem niciodată cafea!... Viaţa mea, destul de atipică, nu m-a pus în situaţia de a bea cafea! Dumnezeu nu mi-a oferit, până acum, această plăcere!...

Ioşca, uşurat:

Dar ţi-a oferit altele,... cu vârf şi îndesat!...

Mitică:

Ne-am mărturisit reciproc numele inventate. I-a plăcut numele de Samantha!... Mi-a spus că îi place mai mult decât numele său real. O cheamă Ramona....

Ioşca:

Daaa!... Mi-am amintit, așa o cheama.

Mitică:

Mi-a dat şi ea mie un nume, Anghel!... Vine de la înger. I-am spus că-mi place.

Sică:

Ești tare domnule!... O adevărată poveste!...

Mitică:

Şi ea a avut, şi are în continuare, o viaţă interesantă şi grea. Provine dintr-o familie dezmembrată, tatăl a rămas aici, iar mama, după divorţ, s-a mutat la Ploieşti, iar ea stă momentan la Braşov, unde este studentă la educaţie fizică şi sport. Merge destul de des pe la

maică-sa, să o echilibreze psihic și pe la taică-său, să-i facă mâncare şi curăţenie, iar în restul timpului se mai ocupă şi de treburile sale. Acum, aici, îmbină utilul cu plăcutul, rezolvă şi problemele lui taică-său, dar se şi relaxează puţin în tabără.

Ioşca:

Hai să mai şi dormim! Avem tot timpul să mai discutăm şi altă dată.

Samantha (în gând):

Exact aşa cum anticipam!... A nimerit într-o gaşcă de neisprăviţi care, dintr-o nepricepere plină de bravadă, erau să se înece cu toţii. Cine dracu i-a pus să iasă pe lac când se aştepta o asemenea ploaie?... Noroc că i-am văzut la timp!... În barcă mai era şi încrezutul ăla care se tot hlizea la mine în perioada liceului. Nu ştiam pe unde s-o mai iau ca să nu-l văd mereu în urma mea! Oare m-o mai fi recunoscut?...

Dar, bine că l-am salvat pe Anghel al meu!... Nu mi-l imaginam ca pe un as al înotului, dar chiar aşa să nu ştie deloc nu aş fi crezut!... Cum o fi trăit până acum omul ăsta?... Parcă ar fi trăit în peşteră!... Auzi,... să nu fi băut el o cafea până la douăzeci de ani!... Doamne,... ce specimen!...

Sunt convinsă că mai are multe astfel de surprize, dar şi că are un potenţial de creştere fantastic! Omul ăsta reinventează viaţa!...

Nu a schiţat nici cel mai mic gest de a mă privi, când ne-am schimbat hainele ude, în cabana de la lac!... Prin cearceaful ăla se vedea tot!... Nu arăta deloc rău!... Nici acasă, cât am stat doar noi doi, o noapte întreagă. Mă bucur că nu a devenit libidinos şi insistent, chiar din prima zi, aşa cum o fac mai toţi, dar parcă simt o revoltă a orgoliului meu de femeie. O mică curte prinde bine oricărei femei!... N-am dormit toată noaptea aşteptându-l, măcar să se apropie de uşa mea!... Dar, nici cea mai mică mişcare!... Doamne,... să nu cumva să fie homosexual!... Nu,... nu poate fi!... Privirea aceea angelică din tren nu poate veni decât dintr-un sentiment profund!... O să-l ţin aproape, n-o să-mi scape el aşa uşor!...

ACTUL 2, Scena 1

(Un restaurant de lux, după 15 ani)

Ioşca:

Măi, dar greu ne mai adunăm!... Când ne-am despărţit, în tabăra studenţească, n-aş fi crezut, nici să mă omori, că va cădea Ceauşescu şi noi nu ne vom mai vedea!...

Sică:

Ei!... Viaţa e mai grea decât studenţia!... Foarte puţine lucruri le mai faci că vrei tu!... Intri într-un mecanism din care nu eşti decât o rotiţă!... Bine că am reuşit şi acum!...

Noroc că are Mitică o secretară dată dracului!... Ea a reuşit să organizeze totul!...

Ioşca:

Cum dracu ai ajuns tu să conduci o ditamai firma!... Scuză-mă, dar, după ce ne-am cunoscut în tabără, aş fi crezut, mai repede, că vei face ceva în vreun domeniu artistic, cu figura ta angelică. Şi acum mai cred că ai fi mai legat de arte decât de afaceri!...

Mitică:

Măi, aşa sunt eu norocos!... Să ştiţi că vorbesc serios,... sunt un om norocos!...

Sică:

Păi, dacă tot ai început tu,... hai, spune-o până la capăt!... Cum ţi-a fost, după ce ne-am văzut în tabără, până acum?...

Mitică:

Măi, eu, totdeauna, tot ce am făcut, am făcut bine!... Când a fost de învăţat, am învăţat bine, când a fost de muncit, am muncit bine, chiar de distrat, m-am distrat bine!... Până la revoluţie, ajunsesem şeful unui mic colectiv, de câteva zeci de oameni, într-o

intreprindere cu mii de salariaţi. Dar era un colectiv foarte dinamic, cu mare potenţial de creştere.

Ioşca:

Ei bine,... şi cum de te-au ales tocmai pe tine şef peste toţi! Aşa,... hodoronc-tronc?

Sică:

Chiar aşa?...

Mitică:

Ştiţi că în acea perioadă se lucra o sâmbătă da, alta nu? Ei bine, fiind sfârşit de an şi deja ne terminasem obligaţiile contractuale, pe răspunderea mea, le-am dat liber toate sâmbetele! În plus, chiar în timpul revoluţiei, le-am spus să stea acasă până după Anul Nou, când speram că se vor liniştii apele. Asta s-a aflat în toată firma, şi, la scurt timp, când au fost alegerile de director, am câştigat detaşat.

Ioşca:

Dar, ca să câştigi, trebuia să candidezi,... cine te-a propus?...

Mitică:

Era un comitet acolo, care făcea propuneri, format din ”oameni de bine”. Era un termen des folosit atunci. A fost şi acolo o zână a mea protectoare!...

Ioşca:

Sper că nu tot aia!...

Mitică:

Care aia?...

Sică:

Hai,... nu fă pe prostul,... Samantha!...

Mitică:

Nu!... Nu are nicio legătură cu ea!...

Ioşca:

Vrei să spui că nu mai ai nicio legătură cu ea, că nu mai ştii nimic de ea?...

Mitică:

Aaaa,... nu, nici chiar așa!... Am comunicat, dar de văzut nu ne-am mai văzut. Chiar diseară mă întâlnesc cu ea, aici. Da,... chiar nu ne-am mai văzut de atunci din tabără!...

Sică:

Şi cum de s-a nimerit aşa?...

Mitică:

După cum nu m-am mai întâlnit cu voi, nu m-am întâlnit nici cu ea, deşi aş fi vrut. Ea a ajuns antrenoare de tenis în Turcia, unde l-a cunoscut pe un fost subaltern de-al meu din firmă. Așa am reluat discuția, a aflat de întâlnirea noastră şi a venit şi ea pe la părinţii ei, care sunt în aceeași situație, ca și atunci.

Ioşca:

Măi, măi,... ce nimereala dracu'!...

Sică:

Hai Ioşca,... las-o baltă!... Ştim că nu poţi fi obiectiv în problema Samantha!... Mai bine spune ce-ai făcut tu!...

Ioşca:

Şi eu am făcut bine pe toată linia, am fost numai premiant peste tot. Am ajuns ce îmi doream, medic cardiolog, aici în oraş. Sunt doctor în medicină, şef de secţie şi profesor asociat la facultate. Totul este OK!... Am şi doi copii minunaţi.

Mitică:

Nu ai avut propuneri de a veni la Bucureşti? Şcoala voastră de medicină este foarte apreciată în capitală.

Ioşca:

Am avut mai multe solicitări, dar le-am refuzat politicos pe toate.

Sică:

Apropo, Mitică,... tu eşti căsătorit, ai copii?... Văd că nu ai verighetă!...

Mitică:

Da, sunt căsătorit şi am un băiat. Verighetă, şi niciun alt fel de inel, nu port, din motive medicale. Când eram într-o stare extremă de stres, cu probleme de serviciu, am făcut o micoză de care cu greu am putut scăpa. Dacă port verighetă, se reactivează în locul umed de sub aceasta. Nu este chiar uşor să conduci oameni în ziua de azi!...

Sică:

Am mai rămas eu!... După ce am terminat facultatea, la Iaşi, am încercat ceva acolo, dar n-a prea mers. După revoluţie, am venit aici, unde, pe lângă diverse activităţi din domeniul mediului de afaceri, mă ocup şi de ferma de vulpi argintii a familiei.

Mitică:

Chiar, cum a evoluat această afacere?

Sică:

Este o poveste întregă, începută chiar dinainte de revoluţie!... Tatăl meu deţinea o poziţie de conducere în judeţ şi era tot timpul confruntat cu tot felul de bazaconii, specifice regimului comunist. Una dintre ele era planul de consum de peşte oceanic. Cine dracu' să mănânce peşte oceanic aici la munte!... Sunt mândru că eu i-am dat ideea!... Să dea peştele la vulpi!...

Mitică:

Şi,... cum a fost?

Excepţional de două ori!... O dată, a făcut planul la peşte oceanic, iar, a doua oară, vulpile au făcut o blană foarte strălucitoare,... o frumuşte!... Când a venit sezonul de cadouri pentru Elena Ceauşescu, pe 7 ianuarie, de ziua ei, ce credeţi că a ales?... Haina de blană de la vulpile noastre!... Ne-a crescut imediat rangul în zonă!...

Mitică:

Hai că eşti tare!... Şi după revoluţie?...

Sică:

Păi,... numele făcut cu vulpile a fost o bună reclamă şi afacerile mi-au mers destul de bine. În plus, în situaţia de permanentă tensiune dintre români şi unguri, de aici, din zonă, mie mi-a prins bine. Principala mea calitate este că nu sunt nici român nici ungur. Am avut numai de câştigat din această situaţie, fiind de multe ori în poziția de arbitru și astfel am fost ales în conducerea diverselor asociaţii de toate felurile.

Ioşca:

Dar ne-am luat cu vorba şi nu ne-ai spus cu ce probleme ai venit pe la noi. Eu cu Sică ne-am mai văzut, ne mai vedem, dar tu vii foarte rar pe aici.

Mitică:

Firma pe care o conduc are o filială aici, care are multe probleme. Mai am nişte coaborări cu firme locale. Mâine o să am o zi foarte grea, din acelea care-mi cresc stresul şi favorizează ciupercile de la degete. În afaceri trebuie să câştigi mai mult decât cheltuieşti. Nu aş dori nimănui să trăiască, ca director, tensiunea unei zile de salariu, pentru mii de oameni şi să nu aibă bani sificienţi. Până acum am reuşit, dar niciodată nu poţi şti cât timp va mai merge. O zi, ca asta cu voi, este o plăcere, o relaxare, dar câte sunt aşa?... Cele mai multe dintre zilele mele sunt cu negocieri, cu certuri etc. Dacă nu aveţi nimic împotrivă, propun să ne vedem şi mâine seară, să continuăm. Acum vreau să merg să văd ce mai face şi... Samantha.

Sică:

Abia aştepţi!...

Mitică:

Nu neg!...

Samantha (în gând):

Deşi nu pot spune că îl uitasem, intrasem în mecanismul vieţii care se desfăşura fără să-i mai simt atât de mult lipsa! Dar,... cineva acolo sus consideră că trebuie să continuăm să ţinem unul de altul, altfel nu mi l-ar fi scos în cale pe colegul acela al lui, fost subaltern,... în Turcia,... la acelaşi club de tenis. Când am auzit de ce a fost în stare să realizeze nu-mi venea să cred că este vorba de el!... Împiedicatul meu drag!... Voiau să-l pună pe el ministru?!... Nici nu mă mir că s-a speriat şi a refuzat!... Că a fost votat ca director, la intreprinderea aia mare, nici nu mă mir,... dar mă mir că a candidat!... Cred că l-a propus vreo femeie, iar, de votat, sunt convinsă că l-au votat toate femeile!... Dar şi mai surprinsă sunt că s-a însurat!... Asta mă şi doare un pic!... Dar mă şi bucură,... m-am temut degeaba că este homosexual!... Cum o fi cucerit-o pe nevastă-sa?... Puteau să defileze pe lângă el toate frumuseţile lumii şi el nu le dădea nicio atenţie, sau, cel puţin, aşa părea atunci, demult!... Sunt foarte curioasă, abia aştept să-l văd şi să aflu mai multe!... Ce o să zică ceilalţi?... Că am venit tocmai din Turcia, să-l văd!... Dar nu mă interesează deloc părerea neisprăviților ăia! Ei!... Poate, totuși, o să creadă că am venit să-mi văd părinţii, ceea ce este și adevărat!...

ACTUL 2, Scena 2

(Acelaşi restaurant, seara următoare)

Ioşca, către Mitică, care întârziase:

Ţi se vede pe faţă că ai avut o zi grea, nu-ţi mai pierde vremea cu scuzele!...

Sică:

Ia loc şi trage repede o palincă!... O să te energizeze. După aceea o să ne povsteşti!...

Mitică:

Că bine zici!... Noroc!... Bunăăă!... Până când am preluat conducerea acestei firme, care are filiale în Ardeal, nu băusem palincă. Acum îmi place!...

Ioşca:

Bine,... când ne-am cunoscut noi, tu nu băuseşi nici măcar cafea!...

Sică:

Măi,... tot rău ai rămas!...

Ioşca:

Dar de ce rău?... Eu doar constat.... După câte a reuşit să facă, s-ar părea că aceasta este o reţetă de succes! Hai, spune, abia aştept!... Venirea ta aici nu a fost indiferentă unora din localitate, pe care îi cunosc. Aş putea spune chiar că erai aşteptat! Trebuie să te obişnuieşti cu notorietatea!...

Mitică:

Mă bucur că spui asta, pentru că, într-un fel, am nevoie de ajutorul vostru. Prima vizită am avut-o la un colectiv care funcţionează într-o clădire revendicată de moştenitori ai foştilor proprietari.

Sică:

Ştii cum este aici?... Prima întrebare se referă la etnia celor implicaţi!... Cu asta se începe.

Mitică:

Treaba cu etnia este clară. Toţi salariaţii mei de aici sunt de etnie maghiară.

Sică:

Atunci de ce zici că ai nevoie şi de ajutorul meu?

Mitică:

Ai puțintică răbdare stimabile!... O să afli mai încolo. Aici problema are un aspect de negociere şi altul de legalitate. A trebuit să fac apel la toată capacitatea mea de negociere. În primii ani de activitate am

avut un şef evreu de la care am învăţat multe. El spunea că o afacere este a celor care o fac atâta timp cât reuşesc să se înţeleagă. Când aceasta a ajuns în justiţe devine afacerea avocaţilor.

Ioşca:

Bine, dar care mai este dificultatea, dacă aţi reuşit să vă înţelegeţi?

Mitică:

Din punct de vedere legal, fiecare parte are un aspect avantajos. Eu, ca investitor în acel sediu, obţinut legal înainte de 1989, nu sunt împotriva restituirii proprietăţii către moştenitori, dar pot solicita recuperarea banilor investiţi! Ei, pe altă linie de lgislaţie, cea a monumentelor istorice, pot solicita readucerea clădirii la starea iniţială, ceea ce ar presupune, pentru mine, alte cheltuieli. Calea de mijloc poate fi prin renunţarea de către fiecare parte la pretenţiile de cheltuieli ulterioare din partea celeilalte, adică să se facă restituirea la starea existentă.

Sică:

Mi se pare corect. Ai consilieri buni!...

Ioşca:

Pupat Piaţa Independenţei şi gata!...

Mitică:

Salariaţii s-au împărţit, ca de obicei, în două tabere, una susţine împăcarea, pentru a continua activitatea în mod normal, cealaltă, susţine războiul, chiar cu riscul întreruperii activităţii. Capul celei de a doua tabere pare a fi foarte radical! În tensiunea respectivă m-am enervat şi le-am spus: ”- Să vă ia dracu’!... Credeam că dacă sunteţi toţi unguri o să vă înţelegeţi mai bine între voi, n-o să vă certaţi atâta”, la care el, cel rău, cu o privire ascuţită şi cu multă agresivitate, mi-a răspuns,”- Voi rrromâââânii vă certaţi, domnule director, noi ne omorâââm”.

Ioşca:

Şi, ţi-e teamă că n-o să respecte înţelegerea făcută acolo?...

Mitică:

Să fiu sincer, da!...

Ioşca:

Îl cunosc pe domnul respectiv. La el mă referеam, când spunem că erai aşteptat. Tocmai cunoscându-l, sunt convins că ai avut o discuţie dificilă. Este el mai agitat, dar e un om de onoare. Dacă v-aţi despărţit cu o înţelegere făcută, fii sigur că o va respecta. Pe de altă parte, dacă ai reuşit să ajungi la această înţelegere, eşti un mare talent în arta negocierii. Cunosc dedesubturile acestei situaţii!...

Mitică:

Mulţumesc!...

Ioşca:

Pentru puţin!... Pe de altă parte, vreau să-ţi spun că şi tu ai ceva greşit în modul de abordare. Faptul că suntem unguri nu înseamnă că toţi gândim la fel!... Ce, românii gândesc toţi la fel?...

Mitică:

Ai dreptate!... Am fost influenţat de alte situaţii cunoscute, unde colectivele sunt mixte, şi unde peste neînţelegerile omeneşti se mai suprapun şi cele etnice.

Sică:

Altă întâlnire?...

Mitică:

La sinagogă!...

Sică:

Unde???...

Mitică:

Un alt colectiv, tot din maghiari sută la sută, funcţionează, dinainte de revoluţie, într-una din sinagogile din oraş.

Sică:

Dar cum de s-a ajuns la această situaţie?...

Mitică:

Pe vremea comunismului, cum mulţi evrei au emigrat, scăzuse semnificativ numărul de enoriaşi ai sinagogilor, aşa că autorităţile de atunci au găsit alte utilizări pentru una dintre acestea.

Sică:

Şi ce se poate face?... Acum, această situaţie este de-a dreptul penibilă!...

Mitică:

La fel ca în situaţia precedentă, situaţia are un aspect de negociare şi altul de legaliatate.

Sică:

Măi,... şeful ăla al tău ţi-a fost un bun profesor!...

Mitică:

Să ştii că aşa a fost!... În primul rând, am învăţat de la el, că afacerile se fac pe termen lung și câştigurile se echilibrează. Cei mai mulţi, începători în afaceri, se opresc, din păcate, ori după primul eşec, şi rămân mereu cu un gust amar şi supărat pe cineva, care chipurile l-a păcălit, ori după un primul succes, considerând că îi este de ajuns, de teama de a nu pierde ceea ce a câştigat.

Sică:

Să revenim la cazul cu sinagoga!..

Mitică:

Aici se negociază cu cei de la nivel naţional, prin avocaţii comunităţii evreieşti. Ori cu ei mai am o altă problemă în Bucureşti, unde sunt nişte divergenţe cu patronii unei fabrici de şlefuit diamante, care este chiriaşa mea. Aceştia consideră, eu zic că pe nedrept, că nişte

condiţii din contract nu le sunt îndeplinite, iar rezolvarea acestora m-ar costa cam mult.

Sică:

Aşa că ai rezolvat la pachet problema de la Bucureşti şi sinagoga!...

Mitică:

Ai ghicit!... La Bucureşti, au renunţat ei la nişte clauze dezavantajoase pentru mine, iar aici am renunţat eu la un contract de închiriere, care pe lângă aspectele morale, nu-mi mai era de mare utilitate, pentru că aveam în construcţie o clădire proprie, care este aproape gata.

Ioşca:

Măi, măi, măi,... n-o să-ţi mai zic Mitică, ci Mi-iţică!...

Sică, către Mitică:

Sunt mândru de tine!...

Ioşca, către Sică:

Ia,... nu mai fi atât de mândru!... Ştii ce o să facă comunitatea voastră, cu sinagoga, după aceea?...

Sică:

Nu,... nu ştiu, chiar deloc!... Eu nu am mers niciodată la sinagogă, aici. Am fost doar la Iaşi, în copilărie.

Ioşca:

A închiriat-o!!!...

Sică:

Fiecare proprietar face ce vrea cu proprietatea sa!... Dar să lăsăm răutăţile şi să trecem la a treia etapă a zilei!

Mitică:

Da!... Aceasta, deşi a fost cea mai uşoară dintre toate, m-a pus cel mai tare pe gânduri. Nu aveam o miză concretă, a fost doar o vizită

de curtoazie la pătrat. O dată, pentru că voiam să am o discuţie directă cu directorul celei mai puternice firme de aici, din domeniul meu de activitate, iar a doua oară, pentru că acolo se afla o doamnă directoare din minister, fostă ministru, cu care vorbisem să o iau cu maşina mea la întoarcerea spre Bucureşti. Era un prilej bun pentru mine, nou venit în sistem, să mă pun la curent cu o serie de dedesubturi ale politicii domeniului.

Ioşca:

Sunt siderat, cum tu, nevinovat ca un pui de găină, inabil în tot ce ţine de societate, te-ai băgat în aşa ceva, unde curvăsăria, în cel mai larg sens al cuvântului, este la ea acasă!... Sunt foarte curios cum va evolua totul!...

Sică:

Hai mă,... lasă filozofia ta ultradefensivă!... S-au schimbat multe în România!... Cine vrei să ne conducă,... tot proştii cu tupeu?... Un om educat, bine intenţionat, agreat şi susţinut de subalterni poate avea rezultate bune. Va face cursuri de management, de marketing, de strategii etc!... Nu s-a născut nimeni director!...

Mitică:

Sunt de acord cu amândoi!... Tocmai ăsta este subiectul care m-a pus pe gânduri după întâlnirea de la această firmă. Directorul, despre care auzisem multe, dar abia azi l-am cunoscut personal, este o mare figură!... Într-un fel îl apreciez, dar pe de altă parte n-aş vrea să ajung vreodată ca el.

Sică:

Dar ce te-a şocat la el?... El este o figură în oraş,... am mai auzit şi de la alţii câte ceva!... Evident, şi bune şi rele!...

Ioşca:

Ba,... eu am auzit numai de rele!...

Sică:

Păi, sigur, că tu nu vezi decât faptul că nu prea îi înghite pe ungurii tăi!...

Ioşca:

Nu,... nu este numai asta!... Omul este un dictator,... un mic Ceauşescu local!... A făcut acolo de toate, restaurant, club, sere, ferme, crescătorie de porci,... chiar şi un taraf!... La ce dracu îi trebuia toate acestea!...

Sică:

Măi,... tu nu ştii că era o adevărată foamete în ţară!... Prin aceste măsuri el voia ca salariaţii lui să aibă linişte acasă şi să se concentreze pe problemele profesionale, nu să stea ore întregi la cozi, ca alţii. Să ştii că multă lume îl apreciză pentru asta!...

Ioşca:

Bine, bine... hai să-l lăsăm pe el să ne povestească cum a fost!... Să auzim și părerea lui!...

Mitică:

Păi,... prima aventură a fost să-l găsesc!... La biroul lui şi al altor şefi ai fabricii nu era nimeni!... Nimeni nu ştia nimic, nimeni nu spunea nimic!... S-a găsit la un moment dat cineva să rupă tăcerea. Era o biată femeie de serviciu, care mi-a spus "- E la restaurantu' ăla nou, maică!... Nu-l mai căuta, că este acolo cu ministra şi ăilalţi e cu ei acolo". Informaţia a fost corectă şi în final l-am găsit.

Ioşca:

Ei,... ce v-am spus eu!... Aşa este!...

Mitică:

Restaurantul avea o sală lungă, cu mesele aşezate în formă de "U", iar directorul Moldoveanu trona la masa transvesală, din capul cel mai îndepărtat faţă de uşa pe unde intrasem. A trebuit să merg de-a lungul sălii, timp în care, aflând cine sunt, *mi-a recitat* rapid, urlând cât putea: "cum îndrăzneşti să vii aici, de la firma ta de căcat, care mi-a vândut numai produse proaste, care cu prețul buletinelor alea

de încercări mi-a umflat preţurile şi, peste toate astea, la filiala voastră de aici aveți numai salariaţi unguri”.

Sică:

Şi tu cum ai reacţionat la o asemenea mârlănie?...

Mitică:

În niciun fel!... Am mers imperturbabil înainte şi am tăcut. Când m-am apropiat de masa lui, unde era şi doamna fostă ministru, și dânsa într-o stare perplexă, s-a întâmplat ceva total neaşteptat. A tăcut, s-a sculat de pe scaun şi s-a îndreptat încet spre mine, m-a îmbrăţişat şi mi-a zis foarte calm, în totală discordanţă cu situaţia anterioară, ”- Măi băiete, eşti extraordinar,... te-am înjurat de cinci ori şi n-ai schiţat nici cel mai mic gest, nici în vorbe nici în fapte!... O să faci o mare carieră!... Trebuie însă să mai ai şi un ficat sănătos, pentru ca să reziste la nervi, mâncare anapoda şi băutură!... Un manager trebuie să fie mai deştept decât cei deştepţi, mai golan decât cei golani, să reziste la băutură mai mult decât cei mai beţivi,... iar în tot acest timp trebuie să fie calm şi să domine”. Am mâncat ceva cu ei acolo, dar am plecat înaintea lor pentru că aveam programată întâlnirea cu voi.

Sică:

Interesant!... Şi la masă ce-aţi discutat!

Mitică:

Păi, apropo de discuţa noastră anterioară, mi-a povestit multe despre păţaniile lui de director, timp de peste douăzeci de ani. Cum a avut o dispută publică cu ”Scânteia”, ziarul puterii comuniste, care a făcut o campanie să-l schimbe pentru că avea reclamaţii pe linie de partid, cu un asemenea om neputându-se aplica ideile secretarului de partid din fabrică. Vă daţi seama că un oarecare, cum erau cam toţi secretarii de partid din ţară, nu putea să se impună în faţa unui om cu atâta personalitate.

Sică:

Despre treaba cu taraful, n-a zis nimic?...

Mitică:

Da,... a zis!... Spunea că regretă că l-a desfiinţat imediat după revoluţie! Îl înființase, înainte de 1989, şi-l folosea la toate mesele, mai ales la cele cu străinii, fiind, în opinia lui, un fel de bruiaj împotriva înregistrărilor securităţii. La cum evoluează treaba în ţară, spunea că o să-l reînfiinţeze!...

Sică:

Hai, că e tare omul tău!... Dar, apropo, ce s-a întâmplat cu el la revoluţie?...

Mitică:

A fost scos, cu forţa, de *revoluţionari*, s-a pensionat şi apoi s-au dus după el acasă, fel de fel de delegaţii de *oameni ai muncii* care l-au rugat cu cerul şi cu pământul să se întoarcă. Fabrica, fără el, o luase serios spre faliment!...

Ioşca:

Hai, că văd că devine un fel de erou!... Dar cu ungurii ce are?...

Mitică:

Să ştii că am discutat cu el expres această problemă, având în vedere că una dintre acuzaţiile lui directe faţă de mine era că la filială am numai salariaţi unguri. Mi-a zis să nu cumva să-l cred şovin, dovada fiind mâna lui dreaptă în fabrică, locţiitorul său de câte ori nu este disponibil, este un ungur, care chiar era acolo lângă el, în capul mesei. Opinia sa, ca om care a venit în oraş din afara Ardealului, fără prejudecăţi, prin repartiţie, imediat după facultate, era că a constatat că există o tendinţă a cetăţenilor de etnie maghiară de a dori o discriminare pozitivă, idee cu care el nu este de acord, şi atunci această comportare o are pentru a descuraja astfel de solicitări.

Sică:

Mitică,... văd că omul ăsta nu este chiar aşa de *negru*, pe cât l-am catalogat noi anterior!... Atunci, de ce spuneai că nu ai vrea să ajungi ca el?...

Mitică:

Măi,... omul ăsta s-a însurat cu fabrica!... Arăta groaznic!... Nu mai avea dinţi în gură,... era neîngrijit. Spunea că, deseori, doarme acolo şi că nu mai ajunge acasă. Parcă era acel Bau-Bau din poveştile din copilărie! La început, când ţipa la mine şi-mi turna la injurii, realmente m-am speriat. Acum, mă bucur că am avut puterea să mă stăpânnesc în acele momente. Sunt convins că acest om mă va sprijini oricând îi voi cere, evident dacă va sta în puterile lui. De altfel, asta mi-a şi spus asta la despărţire.

Samantha (în gând):

Offf, Doamne!... Cum aş fi putut să rup relaţia cu el!... Nu mai are figura aia inocentă, ca atunci în tren,... ca atunci în apă,... dar tot un înger a rămas!... Un înger cu părul înspicat prematur!... E şi normal, la atâta responsabilitate!... Spunea că a avut mult timp răni deschise pe mâini, de la o ciupecă apărută pe fond nervos!... Ce dracu s-a lăsat implicat în asemenea treburi,... pentru care nu este făcut!... El este făcut pentru iubire,... pentru artă!... Auzi ce răspuns,... la cum a cucerit-o pe nevastă-sa?... Că el nu a cucerit pe nimeni,... ea l-a cucerit pe el!... Mie de ce nu mi-o fi venit în cap această idee?... Dar cum era să fac?... Nu l-am cunoscut decât atunci pe lac,... şi noaptea următoare!... Să mă fi dus peste el atunci noaptea?... Chiar aşa din prima zi?... Şi aşa, atunci, n-am dormit toată noaptea, sperând să vină el la mine!... La dracu cu atâtea prejudecăţi!... Acum eram eu nevasta lui!... Ei,... asta este!... Viaţa este lungă!... Dar şi cu gaşca asta a lui!... Deşi se întâlnesc destul de rar, parcă ceva îi leagă foarte tare!... Curios este că şi eu mă simt legată de ei!... De atunci, de pe lac, când se putea întâmpla o tragedie, sunt, mental, la un loc cu ei,... parcă sunt familia mea!... D-asta nici n-am stat pe gânduri să vin, când am auzit că se vor înâlni!... Parcă acum îmi sunt mai simpatici şi ceilalţi doi,... pe care înainte nu-i prea sufeream!... Parcă am început să-i iubesc câte puţin şi pe ei!... O să mai vin şi altă dată, când se vor mai întâlni!...

ACTUL 3, Scena 1

(La Astana, capitala statului Kazakhstan, într-un restaurant)

Sică:

Am făcut-o şi p-asta!... Nu cred că ţi-a trecut vreodată prin cap această situaţie?...

Ioşca:

Pentru tine n-ar trebui să fie ceva ieşit din comun!... În fond, eşti un reprezentant de vârf al mediului de afaceri din judeţul nostru, care a venit într-o misiune economică. Este normal!... Faptul că această acţiune este organizată de prietenul nostru comun face şi mai normală participarea ta. Ai venit, cu toţi şefii, în avionul delegaţiei oficiale, la dispoziţia voastră etc.!... Dacă nu se întâmpla, ce s-a întâmplat, poate venea şi directorul Moldoveanu!... L-ar fi convins Mitică!...

Sică:

Dar ce s-a întâmplat!...

Ioşca:

Păi, ce, nu știi?... A murit!... S-a întîmplat chiar în fabrică!... Mă mir că n-ai auzit!...

Sică:

Am fost plecat din ţară o perioadă. Îmi pare foarte rău!... Chiar mi-ar fi plăcut să vină aici cu noi, să-l cunosc personal. Sunt convins că aş fi avut multe de învăţat de la el.

Ioşca:

Mai ciudată este participarea mea, care sunt medic şi n-am nimic în comun cu afacerile. Vai de capu' meu cum am ajuns până aici!... Eu am venit aici pentru a fi împreună cu voi, dar şi pentru că auzisem multe lucruri interesante despre acest oraş, care a fost construit de la zero în ultimii douăzeci de ani. Dar văd că Mitică iar întârzie?...

Sică:

Ce vrei şi tu,... acum?... Este şeful delegaţiei economice care-l însoţeşte pe ministrul de externe aici!... Cred că azi au fost la o discuţie cu ministrul petrolului de aici!... Ne povestește el, când va veni!...

Ioşca:

Şi,... când o să vină, o să se grăbească că are întâlnire şi cu... Samantha!... Păi ce,... crezi că nu a venit şi pe aici după el?...

Sică:

Auzi mă,... ştii că, din ce în ce mai mult, cred că vine şi pentru noi?...

Ioşca:

Hai,... că mă faci să râd!... Iată-l că vine!...

Mitică:

Dragii mei,... mă bucur mult că suntem iar împreună!... Este adevărat, că aici eu fiind la serviciu,... voi fi mult mai stresat de timp, faţă de întâlnirile noastre din ţară!...

Ioşca:

Hai,... lasă,... tu, de când eşti... aşa de important,... eşti la serviciu oriunde!... Noroc că suntem noi mai liberi!... Dar hai să trecem de formalităţi,... am auzit că aţi avut peripeţii pe drum!...

Mitică:

Măi,... voi ştiţi că eu am rău de toate formele de transport, nici carnet de şofer n-am!... Nu-mi fac mare plăcere aceste deplasări!...

Mie-mi place mai mult să stau acasă!... Când am văzut avionul ăla ultramodern, nou nouț, cu echipaj austriac,... m-am mai liniştit, am plecat mai bine dispus la acest drum destul de lung.

Ioşca:

Dar cum a fost?... Ce s-a întâmplat de fapt?... Sică mi-a povestit ceva, dar,... tu, ca şef,... sunt convins că ai mai multe detalii!... Ce ştiu, este că aţi avut aterizare forţată!...

Mitică:

Aşa este!... Aşa ceva nu trăisem până acum!... La decolarea de la Erevan, nu s-a mai retras trenul de aterizare, dar nici nu a rămas în poziţia normală, s-a blocat într-o poziţie oblică. După multe discuţii cu cei de la sol, timp în care avionul s-a tot rotit în jurul aeroportului, aceasta şi pentru consumarea combustibilului, s-a hotărât să se facă aterizarea. Se știe că nu se recomandă aterizarea forţată cu rezervoarele pline. Din fericire, pilotul a reuşit o aterizare fără daune,... doar cu o sperietură groaznică.

Ioşca:

Înţeleg că s-a făcut un mare caz din aceasta!...

Sică:

Da, da,... erau lângă pistă o grămadă de maşini de pompieri,... echipaje de salvare!... N-am văzut în viaţa mea atâta desfăşurare de forţe!...

Mitică:

Din punct de vedere tehnic, această procedură se face ori de câte ori se întâmplă o aterizare forţată. Este procedura standard!... Din punct de vedere politic, era ceva deosebit, era avionul cu delegaţia oficială, condusă de ministrul de externe!... Veniseră, chiar la marginea pistei aeroportului, primul ministru, miniştrii implicaţi,... patriarhul Armeniei!...

Sică:

A fost ceva cu totul deosebit!... Ştii cum e de multe ori,... tot răul spre bine!... În compensare,... pentru a ne reveni psihic,... patriarhul ne-a organizat o vizită în interiorul tezaurului ţării!... Am înţeles că se întâmplă foarte rar acest lucru!... Delegaţia noastră vizitase, cu doar o zi înainte, patriarhia, dar nu avusese acces în tezaur!... Ştii ce m-a impresionat cel mai mult?...

Ioşca:

Ce te-a mai impresionat?... Ştiam că tu eşti cam greu se impresionat!...

Sică:

Măi, aurul din tezaur era păstrat în lingouri sub forma literelor alfabetului armean!... Îţi dai seama ce formă simbolică de apreciere a limbii, a culturii naţionale, şi-au imaginat!... Mă bucurase foarte mult chiar şi vizita iniţială, dar vizita din a doua zi, după evenimentul cu aterizarea, a întrecut orice aşteptare!... De mult timp îmi doream să aflu mai multe despre poporul armean, să fac o vizită acolo, pentru că el se aseamănă, din multe puncte de vedere, cu cel evreu!...

Ioşca:

Eu ştiam că cei care se aseamănă nu prea se atrag!...

Sică:

Măi,... dar rău mai eşti!... Aşa este şi între unguri şi români?... D'asta nu vă atrageți, pentru că vă asemănaţi prea mult?...

Mitică:

Discuţiile astea le puteţi continua şi acasă!... Apropo,... spune-i lui Ioşca ce ai văzut la hotelul din Ankara?...

Sică:

Da, da!... Era să uit!... E tare de tot!... La venire, în holul unui hotel din Ankara, în timp ce ne plictiseam, aşteptând efectuarea formalităţilor de înregistrare, citeam pe un perete o listă, care părea

a fi o listă a ţărilor ai căror cetăţeni stătuseră acolo, în limbile turcă şi engleză.

Ioşca:

Ce dracu poate fi aşa de interesant într-o listă de ţări?...

Sică:

Păi,... iată ce era ineresant!... Scria acolo, într-o ordine oarecare: Avusturya(Austria), Bulgaristan(Bulgaria), Hirvatistan(Croaţia), Israel(Israel), Italya(Italia), Macaristan(Ungaria), Polonya(Polonia), Romanya(România), Rusya(Rusia), Sirbistan(Serbia), Yunanistan(Greci) etc.

Ioşca:

Tot nu înţeleg!...

Sică:

Păi sigur,... ce nu-ţi convine, nu înţelegi!... Nu vezi că unele au terminaţia "...stan", altele nu!... Acelea au făcut parte cândva din Imperiul Otoman!... Învăţasem noi la şcoală ceva, dar mai sugetiv ca asta nu poate fi nimic!... A rămas consfinţit în numele, în limba turcă, al ţării respective!...

Ioşca:

Bine, bine,... acum am înţeles!... Eşti mulţumit,... că Ungaria a fost cândva paşalâc!... Răi mai sunteţi, voi evreii!... D'aia nu vă înghite lumea!... Mai bine spune-i lui Mitică ce pocinog ai mai făcut, de te înjură toţi şefii judeţului!...

Sică:

Da!... Să vezi ce-am păţit!... Eu am avut numai intenţii bune!...

Mitică:

Hai,... spune,... lasă bunele intenţii!... Ştim că le ai,... întotdeauna!...

Sică:

Prin fiică-mea, care s-a mutat în Israel, am aflat de unii care au inventat un lichid, care dat peste asfalt, imediat după asfaltare, creşte durata de viaţă a acestuia de la doi la doisprezece ani!... În contextul de la noi, în care drumurile nu ţin nici măcar un an, am zis că am apucat pe Dumnezeu de picior şi o să vând în toată ţara acea substanţă miraculoasă. Evident că am vrut să încep cu judeţul nostru!... După ce le-am spus celor de la Consiliul Judeţean, de la Prefectură, de la Primărie,... am mai şi publicat într-un ziar local,... nu mă mai salută nimeni!...

Mitică:

Nici nu mă mir că s-au supărat ăia,... mă mir că tocmai tu ai putut face o asemenea gafă!... Păi voiai să le omori principala lor sursa de bani și să mai se și bucure?... Bine, bine,... hai că tot azi am întâlnire şi cu Samantha!... A venit şi ea aici,... cu nişte tenismeni turci,... la un turneu.

Ioşca:

Aoleu,... ce v-aş face eu, vouă ăstora majoritari!... Măcar aici, cu Sică, mă înţeleg!... Niciodată n-o să-i înţelegeţi pe minoritari!...

Mitică:

Ce e mă?... Ce dracu ai mai păţit, tocmai aici, ca minoritar!...

Ioşca:

Păi, nu am păţit eu, ca minoritar, ci am păţit-o cu minoritarii voştri!... Când am venit, şi aşteptam în holul hotelului să se facă formalităţile, era acolo un grup de români, urmaşii celor deportaţi cândva în Siberia. Prin holul ăla uriaş, de încăpea acolo şi Hotelul Intercontinental din Bucureşti, toţi au făcut ce-au făcut, în frunte cu ministrul, iar apoi au dispărut!... Unii cu amanta, alţii cu Samantha, majoritatea să tragă un pui de somn,... şi... cu cele câteva zeci de români, minoritari aici, care veniseră şi de la peste o mie de kilometri să discute cu voi,... au discutat doar cu *românii* Ioşca şi Sică!... Nu că ne-ar deranja, dar nu aşa trebuia să fie!...

Mitică:

Dur,... dar adevărat!... Nu te contrazic,... poate nu facem totul pentru minoritarii noştri!... O scuză au şi cei care au mers la somn,... trecuseră prin emoţia unei aterizări forţate!...

Sică:

Tot forţat au *aterizat* în Siberia şi strămoşii celor care abia aşteptau să vorbescă cu voi, azi, aici!...

Samantha(în gând):

Doamne,... am ajuns şi pe aici!... Oficial cu tinerii mei elevi tenismeni, la un turneu din apropiere,... dar Tu ştii adevăratul motiv!... Ce să mă fac eu cu omul ăsta, care a luat-o pe calea de a face cu totul altceva, decât îi este destinat să facă!... Ţine-l Doamne bine, să ajungă să facă şi ce trebuie!... Dar, cine ştie, mai bine ca Tine, ce-i trebuie, ce-i este destinat?... Mă hotărâsem să-l las în plata Ta!... Găsisem un turc, foarte bine din toate punctele de vedere, chiar m-am măritat cu el!... Îl chema Eregep!... Chiar mi-am zis că-mi este predestinat să o duc bine, pentru că avea cuvântul "rege" în nume, dar n-a fost aşa!... Poate pentru că nu aveam acelaşi Dumnezeu, poate pentru că el n-a prea fost *rege*, poate pentru că eu n-am prea fost în toate minţile, dar n-a fost să fie!... Acum sunt, vorba aia, fostă doamnă, actuamente domnişoară şi am venit să-l întâlnesc pe el, îngerul meu drag, acum cu părul alb de tot şi capul plin de griji!... Şi nu numai pe el, chiar şi pe ceilalţi doi, pe care îi iubesc tot mai mult!... Auzi,... să aibă ei aterizare forţată!... Când au avut atunci, pe lac, răsturnarea forţată, am fost eu acolo,... dar acum,... acolo în înaltul cerului, în pericol să se prăbuşescă,... cine i-a mai ajutat?... Tu ai fost Doamne!... Acolo erau mai aproape de Tine decât de mine!... Poate,... dacă l-ai scăpat, ştii Tu ceva,... şi-l pregăteşti pentru altceva măreţ!... Deci,... trebuie să stau, în continuare, aproape de el!... Aşa o să fac!...

ACTUL 3, Scena 2

(O pensiune din aceeaşi staţiune cu tabăra studenţească din Actul 1)

Sică, către Mitică:

De când n-am mai fost aici!... Îţi mai aminteşti când era să te îneci?...

Ioşca:

Îîî!... Cu ce era să se înece?... Ce a mâncat?...

Sică:

Cu ce era să se înece!... Cu apă,... nu ştii când ne-am răsturnat cu barca, în lac!...

Ioşca:

Aa!... Da, da!...

Mitică:

Atunci s-a născut echipa noastră!... Doamne,... cât a trecut de atunci!... Uite, că nouă ne-a prins bine,... noi am rămas,... toți ceilalţi ai noştri au dispărut!... Ei!... Nu am rămas tocmai singuri!...

Ioşca:

Uite, eu îl am pe Attila!... Este un pisoi nemaipomenit!... Ştie când trebuie să-mi iau pastilele şi trage de mine!...

Sică:

Dar de ce i-ai pus numele Attila?... Attila a fost un om rău, a omorât mulţi oameni, nu cred că semăna deloc cu frumuseţea asta mică!...

Ioşca:

La unguri, primul băiat se botează Attila, este cu prima literă din alfabet!... El este primul meu pisoi!... Nu este ca la voi, la români, unde pe primul băiat îl botează Ion, care este primul sfânt din an.

Mitică:

Ei,... uite că eu mi-am botezat pe primul căţel, Dracula!... Când se enervează rânjeşte aşa urât dinţii la mine, că parcă ar fi Dracula!... Voi nu ştiţi cum face când se supără!...

Sică:

Săracu căţel, ce nume urât i-ai dat!...

Mitică, către Sică:

Dar tu de ce nu-ţi iei un animal, să îi pui ce nume vrei!...

Sică:

Păi,... am unul! O broască ţestoasă. Nici nu ştiu ce este,... băiat sau fată? Dar i-am pus numele Rashela, după răposata nevastă-mea, pentru că dispare, cum dispărea şi ea, nu ştii când, nu ştii unde şi apare după câteva săptămâni!... Uite acum a dispărut după canapele, după dulap,... nu ştiu unde este!... Nu cred că aude!... Degeaba strig după ea!...

Mitică:

Dar eu nu la asta mă referem, când am spus că nu e adevărat că am rămas doar noi!... Mai este Samantha!...

Sică:

Hî!... Ea nu este cu noi, ea este doar cu tine!...

Mitică:

Ei,... asta a fost până acum,... de acum încolo va fi cu noi. Va veni aici. Am convins-o şi am aranjat eu cu un şofer să o aducă.

Ioşca şi Sică:

Hai măi,... ce dracu,... de ce nu ne-ai spus dinainte?... Ne bărbieream şi noi,... ne aranjam un pic!...

Mitică:

Hai,... lăsaţi că vă cunoaşteţi de o viaţă!...

Ioşca:

Ne cunoaştem de o viaţă,... dar nu ne-am mai văzut de o viaţă!... Sunt foarte emoţionat!... Cum mai arată?...

Mitică:

A rămas la fel de frumoasă!... Este la fel de majestuoasă,... ca o prinţesă,... mă rog,... o prinţesă puţin mai în vârstă!... Auziţi că vine!...

Samantha:

Bună moşnegilor!... Ce sunteţi aşa perplecşi?...

Sică:

Păi,... neisprăvitul ăsta de Mitică ne-a spus, de cea mai mare surpriză a vieţii noastre, doar acum câteva minute!...

Samantha:

Păi,... mie îmi spuneţi voi de cidăţeniile lui Mitică, mă rog,... eu nu îi spun Mitică!...

Ioşca:

Dar cum îi spui tu, dacă nu sunt indiscret?...

Samantha:

Aa,... nu este niciun secret, credeam că ştiţi de mult!... El nu a ştiut niciodată să ţină un secret!... Anghel i-am zis eu mereu.

Sică:

Înger ăsta!... Mai repede drac, sau Dracula, cum l-a botezat el pe bietul căţel!...

Ioşca:

Bine, bine,... hai să trecem peste introduceri!... De ce ai decis să vii, în sfârşit, cu noi?...

Samantha:

De fapt, nu ştiu dacă Anghel v-a spus, dar de mult am început să ţin la voi toţi, să mă consider ca un membru al echipei voastre. Toată viaţa am apreciat prietenia voastră şi v-am iubit pe toţi!

Ioşca:

Îţi dai seama ce bucurie ar fi fost pe mine să-mi spui asta acum ...zeci de ani?...

Mitică, către Samantha:

Ca să depăşim momentul de adaptare,... hai să facem o mică plimbare prin împrejurimi!...

Samantha:

Bucuroasă!...

Mitică:

Off,... Doamne!... De aici a început totul!...

Samantha:

Auzi,... dragul meu!... Nu pot să zic nimic,... îmi vine să plâng!...

Mitică:

Ce este,... draga mea!... Ce nu poţi să spui?...

Samantha:

Îmi este foarte, foarte greu!... Toată viaţa mea a stat în dificultatea trecerii acestui moment!...

Mitică:

Hai,... calmează-te,... şi spune!...

Samantha:

Tu,... tu... ai ţinut vreodată la mine,... aşa ca un bărbat la o femeie?... M-ai iubit vreodată?...

Mitică:

Din primul moment, atunci când ai urcat în tren, gândul meu a fost numai la tine!... Te-am iubit dintotdeauna, poate,... nu ştiu dacă este posibil,... chiar de dinainte de a te cunoaşte!...

Samntha, plângând:

Şi de ce nu mi-ai spus până acum, nenorocitule!...

Mitică, emoţionat:

Pentru că nu m-ai întrebat niciodată!... Mi-a fost mereu teamă că o să mă refuzi şi am preferat să rămânem prieteni.

Samantha:

Bine, bine,... mai bine mai târziu decât niciodată!...

Mitică:

Te-am auzit de mai multe ori zicând că femeile preferă preludiile lungi!...

Samantha:

Da!... O viaţă poate fi preludiul pentru o altă viaţă!... Cum vrea Dumnezeu!... Mai dă-ne Doamne încă o viaţă!... Hai înapoi la ceilalţi!...

Mitică:

Linişte şi pace!... Ioşca şi Sică s-au retras la culcare, Rashela este dispărută, Dracula stă tolănit cu burta-n sus iar, peste el, Attila doarme dus!... Vino draga mea, vrăjitoarea mea, să ne odihnim și noi!...

Sică, ieşind din cameră şi strigând:

Ioşca,... Mitică,... îîî... Rolanda!... Am reuşit să fac scamatoria aia cu balonul!... Ura!...